

Планинско јутро

Мало ко од нас који живимо окружени сивилом бетона, у зградама опкољеним буком аутомобила и аутобуса, уопште може замислити живот на таквом месту као што је планина. Тај појам нам звучи узвишено због удаљености планинских врхова прекривених белим сјајем вечног снега и окомитих падина које су прошаране високим четинарима дубоке тамнозелене боје, а испод којих сва светлост тоне у мрачне бездане препуне масивног стења. Истовремено, јежимо се при помисли на даљину и неприступачност врхова, као и на таму шуме у којој је човек препуштен сам себи. Осећамо на својим раменима ледене канџе страха од живота ван буке возила и сирена, светлости фарова, без сигурности коју нам пружају бетонски зидови и челичне браве. Једном речју, то је страх од живота изван многољудне и бучне урбане цивилизације.

Ипак, могу са великом поузданошћу закључити да би се човек који живи на планини свему овоме насмејао и рекао да ни за шта на свету не даје своје планинско станиште. И један аргумент би му био довољан да нас победи и сруши све наше предрасуде о животу на великој висини, у кући коју окружује густо растиње и поред које теку реке и потоци такве бистрине да се кроз хладну и брзу воду може видети сваки камичак у кориту реке. Тај један аргумент је планинско јутро.

Наоко тако једноставно, а заправо веома узвишено и живописно. Шта има лепше од сунца које баца бледе али продорне зраке на глечере и крошње, потоке и амбисе. Ујутру цела планина оживљава, све струји и зрачи неисцрпном енергијом. Та енергија се види у брзини водене бујице и орловог лета, у обазривом изласку горских животиња из својих јазбина и блиставом сјају који титра у погледу горштака. За њега један удах свежег планинског ваздуха и шетња кроз редове миришљавих борова или чемпреса вреди више него сав луксуз и богатство не само градова него и целог света. Неке ствари су за човека једноставно вредније и од самог живота.

Поједина места толико одишу природом да она постаје саставни део менталитета људи који те пределе настањују. Природа тече кроз њихове жиле као што теку планински

потоци. Зато су горштаци тако смирени и оптимистични, али истовремено и тако енергични, непокориви и неповерљиви.

Свако планинско јутро је посебан приказ који мотивише човека да цени свој живот, своје окружење и своју слободу. Један становник бескрајних горских пространа ми је своју љубав према планини и одбојност према урбаној цивилизацији описао овим речима, које ми још увек одјекују у ушима: – Човек који живи у граду је као канаринац у кавезу, док је човек у природи слободан као птица у лету.

Михаило Тодоровић